Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 26 stycznia 2017 r.*

Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 501/2013 — Przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji — Rozszerzenie na ten przywóz ostatecznego cła antydumpingowego wprowadzonego na przywóz rowerów pochodzących z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 13 — Obejście — Artykuł 18 — Brak współpracy — Dowód — Zbiór zgodnych poszlak — Sprzeczność w uzasadnieniu — Brak uzasadnienia — Naruszenie praw proceduralnych

W sprawach połączonych C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P

mających za przedmiot trzy odwołania w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione odpowiednio w dniach 27 maja, 29 maja i 1 czerwca 2015 r.,

**Maxcom Ltd**, z siedzibą w Płowdiwie (Bułgaria), reprezentowana przez L. Ruessmanna, avocat, oraz J. Becka, solicitor,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

**City Cycle Industries**, z siedzibą w Colombo (Sri Lanka), reprezentowana przez T. Müllera-Ibolda, Rechtsanwalt, oraz F.C. Laprévote, avocat,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

**Rada Unii Europejskiej**, reprezentowana początkowo przez S. Boelaert, a następnie przez H. Marcos Fraile oraz B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez R. Bierwagena oraz C. Hippa, Rechtsanwälte,

strona pozwana w pierwszej instancji,

**Komisja Europejska**, reprezentowana przez J.F. Brakelanda oraz M. Françę, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient w pierwszej instancji (C-248/15 P),

oraz

**Komisja Europejska**, reprezentowana przez J.F. Brakelanda oraz M. Françę, działających w charakterze pełnomocników,

wnosząca odwołanie,

* Język postępowania: angielski.

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

**City Cycle Industries**, z siedzibą w Colombo, reprezentowana przez T. Müllera-Ibolda, Rechtsanwalt, oraz F.C. Laprévote, avocat,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

**Rada Unii Europejskiej**, reprezentowana początkowo przez S. Boelaert, a następnie przez H. Marcos Fraile oraz B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez R. Bierwagena oraz C. Hippa, Rechtsanwälte,

strona pozwana w pierwszej instancji,

**Maxcom Ltd**, z siedzibą w Płowdiwie, reprezentowana przez L. Ruessmanna, avocat, oraz J. Becka, solicitor,

interwenient w pierwszej instancji (C-254/15 P),

oraz

**Rada Unii Europejskiej**, reprezentowana początkowo przez S. Boelaert, a następnie przez H. Marcos Fraile oraz B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez R. Bierwagena oraz C. Hippa, Rechtsanwälte,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

**City Cycle Industries**, z siedzibą w Colombo, reprezentowana przez T. Müllera-Ibolda, Rechtsanwalt, oraz F.C. Laprévote, avocat,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

**Komisja Europejska**, reprezentowana przez J.F. Brakelanda oraz M. Françę, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient w pierwszej instancji,

**Maxcom Ltd**, z siedzibą w Płowdiwie, reprezentowana przez L. Ruessmanna, adwokata, oraz J. Becka, solicitor,

interwenient w pierwszej instancji (C-260/15 P),

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes izby, E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (sprawozdawca) i C. Lycourgos, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,

sekretarz: V. Giacobbo-Peyronnel, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 czerwca 2016 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 22 września 2016 r.,

wydaje następujący

## Wyrok

1 W swych odwołaniach Maxcom Ltd, Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 marca 2015 r., City Cycle Industries/Rada (T-413/13, niepublikowany, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2015:164), w którym stwierdził on nieważność art. 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 501/2013 z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji (Dz.U. 2013, L 153, s. 1, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem") w zakresie, w jakim dotyczy ono City Cycle Industries (zwaną dalej „City Cycle").

### Ramy prawne

2 Przepisy regulujące przyjmowanie środków antydumpingowych przez Unię Europejską obowiązujące w czasie zaistnienia okoliczności sporów znajdowały się w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22), zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. (Dz.U. 2012, L 344, s. 1) (zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym").

3 Artykuł 13 tego rozporządzenia, zatytułowany „Obejście środków", miał następujące brzmienie:

„1. Cła antydumpingowe nałożone na podstawie niniejszego rozporządzenia można rozszerzyć tak, aby objęły przywóz z państw trzecich, których dotyczy środek produktów podobnych, zarówno nieznacznie zmodyfikowanych, jak też niemodyfikowanych, lub nieznacznie zmodyfikowanych produktów podobnych, lub też ich części, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone. Cła antydumpingowe nieprzekraczające pozostałych ceł antydumpingowych nałożonych stosownie do art. 9 ust. 5 można rozszerzyć tak, aby objęły przywożone towary od przedsiębiorców korzystających z ceł indywidualnych w krajach, których dotyczy środek, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone. Obejście ceł określa się jako zmianę struktury handlu między państwami trzecimi a Wspólnotą lub między poszczególnymi przedsiębiorcami w kraju, którego dotyczy środek, a Wspólnotą, wynikającą z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia poza nałożonym cłem, przy czym istnieją dowody szkody lub osłabienia skutków naprawczych cła w odniesieniu do cen lub ilości podobnych produktów, jak również dowody na istnienie dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości uprzednio ustalonych dla tych produktów, jeśli jest to konieczne stosownie do przepisów art. 2.

Praktyka, proces lub prace, o których mowa w akapicie pierwszym, polegają między innymi na nieznacznej modyfikacji przedmiotowego towaru, tak aby podlegał on zakwalifikowaniu pod takie regulacje celne, które zazwyczaj nie są objęte środkami, pod warunkiem że zmiana taka nie zmienia istotnej charakterystyki tego towaru; wysyłce towaru objętego środkiem za pośrednictwem państw trzecich; reorganizowaniu przez eksporterów lub producentów ich struktury lub kanałów sprzedaży w kraju objętym środkiem, aby ostatecznie wyeksportować własne towary do Wspólnoty za pośrednictwem producentów korzystających z indywidualnej stawki celnej niższej od stawki mającej zastosowanie dla towarów tych wytwórców, oraz w okolicznościach wskazanych w ust. 2 montażu części poprzez ich składanie we Wspólnocie lub kraju trzecim.

2. Działalność montażową prowadzoną we Wspólnocie lub w państwie trzecim uznaje się za mającą na celu obejście obowiązujących środków, jeżeli:

a) rozpoczęła się lub przybrała znacznie na sile po [wszczęciu dochodzenia] lub tuż przed wszczęciem postępowania [dochodzenia] antydumpingowego, części zaś pochodzą z kraju objętego środkami; oraz

b) części stanowią 60% lub więcej łącznej wartości części zmontowanego produktu, przy czym w żadnym wypadku za obejście środków nie zostanie uznana sytuacja, w której wartość dodana do przywiezionych części w trakcie montażu lub wykończenia przekracza 25% kosztów produkcji; oraz

c) efekty ochronne cła są osłabione w odniesieniu do cen lub ilości zmontowanych produktów podobnych i istnieją dowody na istnienie dumpingu w stosunku do wartości normalnych uprzednio ustalonych dla produktów podobnych lub zbliżonych.

3. Postępowania na mocy niniejszego artykułu wszczyna się z inicjatywy Komisji, na wniosek państwa członkowskiego lub każdej zainteresowanej strony w przypadkach, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody dotyczące czynników wymienionych w ust. 1. Wszczęcie następuje po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego w drodze rozporządzenia Komisji, które może także nakazać organom celnym odprawienie przywozu z zastrzeżeniem rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 lub żądania gwarancji. Postępowania prowadzone są przez Komisję, której mogą towarzyszyć organy celne, i są kończone w ciągu dziewięciu miesięcy. W przypadku gdy ostatecznie ustalone fakty uzasadnią rozszerzanie środków, rozszerzenia tego dokonuje Rada na wniosek Komisji, po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego. Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję. Rozszerzenie skutkuje począwszy od daty nałożenia obowiązku rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 lub żądania gwarancji. Odpowiednie przepisy proceduralne niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wszczynania i prowadzenia postępowań mają zastosowanie na podstawie niniejszego artykułu.

4. Przywożone towary nie podlegają rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 ani środkom, w przypadku gdy handel nimi prowadzą przedsiębiorstwa korzystające ze zwolnień. Wnioski o przyznanie zwolnienia wraz ze stosownymi dowodami przedstawia się w terminach wskazanych we wszczynającym dochodzenie rozporządzeniu Komisji. W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są poza Wspólnotą, zwolnienie może zostać przyznane producentom przedmiotowego towaru, którzy wykażą, że nie są związani z żadnym z producentów objętych środkiem oraz że uznano, iż nie biorą udziału w praktyce obejścia środków, stosownie do definicji w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące omijaniem wykonywane są wewnątrz Wspólnoty, zwolnienie może zostać przyznane importerom, którzy wykażą, że nie są w żaden sposób związani z producentami objętymi środkami.

Zwolnienia te przyznawane są w drodze decyzji Komisji po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego albo decyzji Rady nakładającej środki i pozostają w mocy w okresie i na warunkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

[…]”.

4 Artykuł 18 tego rozporządzenia przewidywał:

„1. Jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu albo znacznie utrudnia postępowanie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne.

[…]

6. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, tak że odpowiednie informacje pozostają nieujawnione, wynik może być mniej korzystny dla tej strony niż ten, który miałby miejsce w przypadku pełnej współpracy".

**Okoliczności powstania sporu i sporne rozporządzenie**

5 Okoliczności powstania sporu są przedstawione w pkt 1–28 zaskarżonego wyroku. Dla celów niniejszego postępowania można je streścić następująco.

6 W dniu 14 sierpnia 2012 r. Komisja otrzymała złożony przez Europejskie Stowarzyszenie Producentów Rowerów (EBMA) w imieniu trzech unijnych producentów rowerów wniosek o zbadanie możliwego obchodzenia w drodze przywozu rowerów pochodzących z Indonezji, Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, środków antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 990/2011 z dnia 3 października 2011 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2011, L 261, s. 2).

7 W dniu 25 września 2012 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 875/2012 wszczynające dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych, wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym nr 990/2011 przez przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji, oraz poddające ten przywóz rejestracji (Dz.U. 2012, L 258, s. 21).

8 W dniu 26 września 2012 r. Komisja poinformowała City Cycle, będącą spółką z siedzibą na Sri Lance dokonującą wywozu rowerów do Unii o wszczęciu tego dochodzenia i przekazała jej formularz dotyczący zwolnienia na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. City Cycle została poproszona o wypełnienie i odesłanie tego formularza do dnia 2 listopada 2012 r. Jej odpowiedź została przedłożona Komisji w dniu 30 października 2012 r.

9 W dniu 21 stycznia 2013 r. Komisja przeprowadziła wizyty weryfikacyjne w pomieszczeniach City Cycle.

10 W dniu 31 stycznia 2013 r. Komisja poinformowała City Cycle o swym zamiarze zastosowania wobec niej art. 18 rozporządzenia podstawowego.

11 W dniu 21 marca 2013 r. Komisja przekazała City Cycle oraz władzom lankijskim i chińskim dokument zawierający ogólne ustalenia przedstawiający jej wnioski dotyczące przeładunku i montażu i zapowiadający jej propozycję rozszerzenia środków antydumpingowych wprowadzonych w odniesieniu do przywozu rowerów pochodzących z Chin na przywóz ze Sri Lanki. W tym piśmie instytucja ta oddaliła również wniosek City Cycle o przyznanie zwolnienia.

12 W dniu 29 maja 2013 r. Rada przyjęła sporne rozporządzenie.

13 W motywach 35–42 tego rozporządzenia Rada wskazała w istocie w odniesieniu do zakresu współpracy lankijskich przedsiębiorstw, że wśród sześciu lankijskich przedsiębiorstw, które złożyły wniosek o zwolnienie na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, wyłącznie trzy zostały uznane za współpracujące. W odniesieniu do tych trzech przedsiębiorstw, z uwagi na fakt, że jedno wycofało swój wniosek o zwolnienie, a dwa pozostałe nie współpracowały w zadowalającym zakresie, ustalenia oparto na dostępnych faktach zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.

14 W motywie 58 tegoż rozporządzenia Rada uznała, że doszło do zmiany struktury handlu pomiędzy Sri Lanką a Unią w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

15 W motywach 77–82 spornego rozporządzenia Rada przeanalizowała charakter stosowanych praktyk zmierzających do obchodzenia środków będących źródłem tej zmiany struktury handlu między tym państwem trzecim a Unią.

16 W odniesieniu do przeładunku motywy 77–79 tego rozporządzenia stanowią:

„(77) Wywóz początkowo współpracujących lankijskich przedsiębiorstw stanowił 69% całkowitego lankijskiego wywozu do Unii w [okresie sprawozdawczym]. W przypadku trzech spośród sześciu początkowo współpracujących przedsiębiorstw dochodzenie nie wykazało przeprowadzania przeładunku. W przypadku pozostałego wywozu przedsiębiorstwa dokonujące tego wywozu nie współpracowały, jak wyjaśniono w motywach [od] 35 do 42.

(78) W związku z tym, w świetle stwierdzonej w motywie 58 zmiany struktury handlu między Sri Lanką i Unią w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, a także biorąc pod uwagę fakt, że nie wszyscy lankijscy producenci/eksporterzy zgłosili się lub współpracowali, możliwe jest wyciągnięcie wniosku, że wywóz dokonywany przez tych producentów/eksporterów można przypisać praktykom związanym z przeładunkiem.

(79) Przeładunek produktów pochodzenia chińskiego na Sri Lance został zatem potwierdzony”.

17 W motywach 81 i 82 wskazanego rozporządzenia Rada wskazała, że istnienie działalności montażowej w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nie zostało stwierdzone.

18 W motywach 92, 96 i 110 tegoż rozporządzenia Rada stwierdziła, po pierwsze, brak racjonalnych przyczyn lub ekonomicznego uzasadnienia innych niż zamiar uniknięcia obowiązujących środków antydumpingowych, po drugie, eliminowanie korekcyjnego skutku tych środków oraz, po trzecie, istnienie dumpingu w stosunku do wartości normalnej ustalonej poprzednio.

19 W tej sytuacji Rada uznała w motywie 115 spornego rozporządzenia, że doszło do obchodzenia w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego poprzez przeładunek na Sri Lance.

20 Zgodnie z art. 1 ust. 1 spornego rozporządzenia ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 48,5%, nałożone w art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 990/2011 zostało rozszerzone na przywóz rowerów wysyłanych ze Sri Lanki, niezależnie od tego, czy zostały zgłoszone jako pochodzące z tego kraju. Artykuł 1 ust. 3 tegoż rozporządzenia przewiduje pobranie rozszerzonego cła od tych przywozów zarejestrowanych zgodnie z rozporządzeniem nr 875/2012.

## Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

21 W dniu 9 sierpnia 2013 r. City Cycle wniosła skargę do sekretariatu Sądu zmierzającą do stwierdzenia nieważności art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim przepisy te jej dotyczą.

22 Odrębnym pismem złożonym do sekretariatu Sądu City Cycle złożyła wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym zgodnie z art. 76a regulaminu postępowania przed Sądem w brzmieniu obowiązującym w toku postępowania przed nim. Wniosek o rozpoznanie skargi w trybie przyspieszonym został uwzględniony postanowieniem siódmej izby Sądu w dniu 8 października 2013 r.

23 W piśmie, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 17 października 2013 r., Komisja wniosła o dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Postanowieniem z dnia 11 listopada 2013 r. prezes siódmej izby Sądu uwzględnił wniosek Komisji o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta. Jednakże w świetle art. 76a § 2 akapit drugi regulaminu postępowania przed Sądem w brzmieniu obowiązującym w toku postępowania przed nim Komisji nie zezwolono na przedstawienie uwag interwenienta.

24 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 marca 2014 r. Maxcom złożył wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Postanowieniem siódmej izby Sądu z dnia 16 lipca 2014 r. wniosek ten został uwzględniony.

25 W dniu 25 czerwca 2014 r. Komisja złożyła wniosek o zezwolenie jej na wniesienie uwag interwenienta na podstawie art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem w brzmieniu obowiązującym w toku postępowania przed nim. Sąd oddalił ten wniosek.

26 Na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności City Cycle podniosła pięć zarzutów. Zarzut pierwszy był oparty na naruszeniu art. 13 ust. 1 i art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W części pierwszej tego zarzutu City Cycle podważała twierdzenie Rady, że nastąpiła zmiana struktury handlu. W części drugiej tego zarzutu City Cycle podważała wniosek Rady, w szczególności z motywu 78 spornego rozporządzenia, dotyczący dokonywania przeładunku. Zarzut drugi oparty był na naruszeniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, zasady proporcjonalności, a także obowiązku uzasadnienia. Dotyczył on ustalenia przez Radę, że City Cycle odmówiła współpracy. Zarzut trzeci oparty był na naruszeniu zasad staranności, dobrej administracji, a także art. 18 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i prawa do obrony City Cycle. Zmierzał on do wykazania, że Rada z jednej strony nie poinformowała we właściwy sposób o swoim zamiarze odrzucenia jej wniosku o przyznanie zwolnienia, a z drugiej strony nie przyznała jej pełnego dostępu do akt. Zarzut czwarty był oparty na naruszeniu zasady równego traktowania. City Cycle twierdziła w nim, że była dyskryminowana względem jednego ze swych konkurentów stosujących tę samą metodę handlową. Zarzut piąty był oparty na naruszeniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i zasady równego traktowania. Kwestionował on ustalenia Rady dotyczące występowania dumpingu.

27 Na rozprawie przed Sądem Komisja podważyła ze swej strony dopuszczalność skargi w całości, podnosząc, że City Cycle nie jest lankijskim producentem ani eksporterem, ale zwykłym lokalnym usługodawcą działającym na rachunek chińskiego przedsiębiorstwa.

28 W zaskarżonym wyroku Sąd odrzucił argumenty Komisji dotyczące dopuszczalności skargi. Co do istoty oddalił on pierwszą część zarzutu pierwszego oraz zarzuty drugi, trzeci, czwarty i piąty, podniesione przez City Cycle na poparcie jej skargi.

29 Sąd uwzględnił natomiast drugą część pierwszego zarzutu. Na jej poparcie City Cycle podniosła w szczególności pierwszy argument dotyczący błędu w ocenie, którym dotknięty jest motyw 78 spornego rozporządzenia. W tym względzie Sąd w pierwszej kolejności w pkt 82–97 zaskarżonego wyroku dokonał analizy informacji przedstawionych przez City Cycle w trakcie dochodzenia. Sąd doszedł do wniosku, że informacje te nie pozwalały na wykazanie, iż City Cycle rzeczywiście była eksporterem rowerów pochodzących ze Sri Lanki ani iż spełniała kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

30 W drugiej kolejności w pkt 98 tego wyroku Sąd orzekł, że Rada nie dysponowała jednak żadną przesłanką, aby w motywie 78 spornego rozporządzenia w uzasadniony sposób stwierdzić, że City Cycle dokonywała przeładunku.

31 W trzeciej kolejności w pkt 99 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że nie można było co prawda wykluczyć, iż w ramach wszystkich praktyk, procesów lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym pierwotnym cłem w rozumieniu art. 13 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, City Cycle dokonywała przeładunku. Niemniej jednak zdaniem Sądu okoliczność, że nie wykazała ona, iż była rzeczywiście lankijskim producentem rowerów, ani że spełniała wymogi art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, nie umożliwiała Radzie wyciągnięcia w braku takiego dowodu wniosku o dokonywaniu przeładunku przez City Cycle, ponieważ taka możliwość nie wynika w żaden sposób z rozporządzenia podstawowego ani z orzecznictwa.

32 Sąd stwierdził zatem, że należy uwzględnić część drugą zarzutu pierwszego bez konieczności rozpoznania trzech pozostałych argumentów podniesionych przez City Cycle.

33 W konsekwencji Sąd stwierdził nieważność art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy on City Cycle.

**Żądania stron i postępowanie przed Trybunałem**

34 W swym odwołaniu w sprawie C-248/15 P Maxcom wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie drugiej części pierwszego zarzutu;

— oddalenie w całości pierwszego zarzutu podniesionego przez City Cycle przed Sądem, oraz

— obciążenie City Cycle kosztami postępowania poniesionymi przez Maxcom w ramach postępowania odwoławczego i jej interwencji przed Sądem.

35 W swym odwołaniu w sprawie C-254/15 P Komisja wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi w pierwszej instancji i obciążenie City Cycle kosztami postępowania, oraz

— tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

36 W odwołaniu w sprawie C-260/15 P Rada wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi w pierwszej instancji i obciążenie City Cycle kosztami poniesionymi przez Radę w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym, oraz

— tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

37 W odpowiedzi na odwołanie, złożonej w sprawach połączonych C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P City Cycle wnosi do Trybunału o:

— oddalenie w całości odwołań od zaskarżonego wyroku;

— tytułem żądania ewentualnego – stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim przepisy te rozszerzają cło antydumpingowe nałożone na przywóz rowerów pochodzących z Chin na City Cycle i odrzucają jej wniosek o przyznanie zwolnienia;

— obciążenie Maxcomu, Rady i Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez City Cycle w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym, oraz

— podjęcie wszelkich innych środków, które Trybunał uzna za właściwe.

38 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 4 sierpnia 2015 r. sprawy C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P zostały połączone do łącznego rozpoznania w ramach pisemnego i ustnego etapu postępowania i w celu wydania wyroku.

**W przedmiocie odwołań**

39 Zarzuty podniesione przez Maxcom, Radę i Komisję pokrywają się w znacznym stopniu i mogą w istocie zostać podzielone na cztery grupy.

40 Po pierwsze, Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo, nie dokonując z urzędu oceny niedopuszczalności skargi City Cycle. Po drugie, Maxcom, Rada i Komisja podnoszą w istocie, że Sąd wielokrotnie naruszył prawo przy stosowaniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Po trzecie, Rada i Komisja zarzucają, że zaskarżony wyrok zawiera niepełne i sprzeczne uzasadnienie. Rada podnosi również, że Sąd wypaczył okoliczności faktyczne, które zostały poddane jego ocenie. Po czwarte, Komisja utrzymuje, że Sąd naruszył jej prawa procesowe.

*W przedmiocie zarzutu opartego na naruszeniu prawa przez Sąd poprzez brak zbadania dopuszczalności skargi*

Argumentacja stron

41 Komisja zarzuca Sądowi, że nie zbadał dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim w odpowiedzi na argumenty podniesione przez nią na rozprawie, Sąd zadowolił się stwierdzeniem, po pierwsze, w pkt 43 zaskarżonego wyroku, że Komisja jako interwenient nie była uprawniona do powołania się na przeszkodę procesową obejmującą niedopuszczalność skargi, po drugie, w pkt 44 tego wyroku, że zarzut został podniesiony na szczególnie późnym etapie postępowania, oraz po trzecie, również w tym punkcie, że Komisja wyraziła jedynie przypuszczenia bez przedstawienia dowodów.

42 Tymczasem, po pierwsze, zdaniem Komisji odstąpienie przez Sąd od badania dopuszczalności skargi jest sprzeczne z orzecznictwem Trybunału, zgodnie z którym sąd unijny uwzględnia niedopuszczalność z urzędu. Po drugie, okoliczność, że Komisja mogła podnieść zarzut niedopuszczalności dopiero na rozprawie, wynika z odmówienia jej przez Sąd możliwości przedstawienia uwag interwenienta. Po trzecie, Komisja podkreśla, że Sąd powinien był wiedzieć na podstawie akt sprawy, że City Cycle nie wykazała, że była producentem lub eksporterem rowerów.

43 City Cycle kwestionuje argumenty Komisji.

Ocena Trybunału

44 Należy zauważyć, że Sąd przede wszystkim zauważył w pkt 42 i 43 zaskarżonego wyroku, że w zakresie, w jakim, po pierwsze, Komisja występowała w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady, a po drugie, Rada nie podniosła niedopuszczalności skargi, Komisja nie była uprawniona do powołania się na taką przeszkodę procesową obejmującą niedopuszczalność skargi, a Sąd nie był zobowiązany do jej zbadania. Następnie w pkt 44 tego wyroku Sąd stwierdził, że Komisja wyraziła w tym zakresie jedynie przypuszczenia. Wreszcie w tym punkcie zauważył on, że przypuszczenia te zostały wyrażone na szczególnie późnym etapie postępowania.

45 Zatem wbrew temu, co twierdzi Komisja, Sąd w żaden sposób nie pominął rozstrzygnięcia co do dopuszczalności skargi. Zbadał on argumenty Komisji, zgodnie z którymi City Cycle nie jest lankijskim producentem ani eksporterem, lecz lokalnym usługodawcą działającym na rachunek chińskiego przedsiębiorstwa. W wyniku tego badania Sąd zauważył, że argumenty te powołane na rozprawie nie były oparte na żadnym nowym środku dowodowym dotyczącym stosunków między City Cycle a odnośnym chińskim przedsiębiorstwem i stanowiły zatem jedynie przypuszczenia. W rezultacie oddalił on zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję.

46 Nie można zatem uznać, że Sąd naruszył prawo, nie dokonując oceny dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności. Należy zatem oddalić ten zarzut jako bezzasadny.

*W przedmiocie zarzutu opartego na naruszeniu prawa przy stosowaniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego*

Argumentacja stron

47 Druga grupa zarzutów odnosi się do pkt 98 i 99 zaskarżonego wyroku. Maxcom, Rada i Komisja uważają w istocie, że w tych punktach Sąd naruszył prawo, gdyż nie zastosował w prawidłowy sposób art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

48 W pierwszej kolejności Maxcom i Komisja zarzucają Sądowi, że orzekł, iż Rada nie mogła wyciągnąć wniosku o dokonywaniu przeładunków przez City Cycle na podstawie stwierdzenia, iż przedsiębiorstwo to nie było prawdziwym lankijskim producentem rowerów i że nie dokonywało ono operacji montażu przekraczających próg wyznaczony w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Tymczasem, po pierwsze, zdaniem Maxcomu w okolicznościach takich, jak rozpatrywane w niniejszej sprawie, w której City Cycle dokonała przywozu części pochodzących z Chin i wywozu rowerów do Unii bez wykazania, że jest ona producentem lub że jej operacje montażowe przekraczają próg wyznaczony w art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia, można wywnioskować istnienie operacji przeładunku. Po drugie, Maxcom uważa, że Sąd „nagrodził" City Cycle za dostarczenie niepełnych, sprzecznych i nieweryfikowalnych informacji. Po trzecie, Maxcom zauważa, że ocena Sądu nie jest zgodna ani z celem rozporządzenia podstawowego, ani z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, zgodnie z którym instytucje Unii, którym powierzono prowadzenie dochodzeń antydumpingowych i przyjęcie środków antydumpingowych (zwane dalej „instytucjami Unii") korzystają z szerokiego zakresu swobodnego uznania w ramach dochodzeń antydumpingowych.

49 W drugiej kolejności Rada i Komisja twierdzą, że Sąd błędnie wymagał, aby instytucje Unii wykazały, że każdy producent eksportujący w kraju objętym dochodzeniem dokonuje przeładunku, powodując zatem odwrócenie ciężaru dowodu. Po pierwsze, art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nakazuje bowiem instytucjom Unii dokonanie analizy na szczeblu kraju, a nie indywidualnych importerów, gdyż ta ostatnia analiza należy do producentów eksportujących. Po drugie, taka wykładnia pozbawiłaby zupełnie znaczenia art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Po trzecie, Sąd pomylił pojęcie „praktyki obchodzenia" z jednym z jej przejawów, mianowicie przeładunkiem. Po czwarte, wymóg stwierdzenia indywidualnego przeładunku byłby niezgodny z orzecznictwem Trybunału, zgodnie z którym instytucje Unii dysponują szerokim zakresem uznania w celu wykazania występowania praktyk obchodzenia. Po piąte, Sąd w ramach oceny podniesionych przed nim poszczególnych zarzutów nieważności przyjął wyraźnie sprzeczne wykładnie pojęcia „praktyki obchodzenia".

50 W trzeciej kolejności Maxcom, Rada i Komisja twierdzą, że nawet jeśli wnioski Rady dotyczące występowania przeładunku byłyby błędne, to jednak stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia nie jest uzasadnione. Zdaniem bowiem Maxcomu, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału naruszenie prawa uzasadnia stwierdzenie nieważności odnośnego aktu wyłącznie wtedy, gdy w braku takiego naruszenia wynik ogólnej oceny byłby różny. Ponadto Rada i Komisja przypominają, że zaskarżony wyrok podważa motyw 78 tego rozporządzenia, w którym Rada stwierdziła, że w sytuacji gdy nie wszyscy lankijscy producenci eksportujący rowery zgłosili się i nie wszyscy z nich współpracowali, dokonany przez tych producentów eksportujących wywóz można przypisać praktykom związanym z przeładunkiem. Z motywu tego wynikałoby zatem, że stwierdzenie występowania przeładunku na Sri Lance nie jest oparte wyłącznie na ustaleniu, zgodnie z którym City Cycle dokonywała takiego przeładunku. W związku z tym Komisja twierdzi, że nawet jeśli Rada naruszyła prawo, twierdząc, że City Cycle brała udział w przeładunku, mogła ona w uzasadniony sposób uznać, na podstawie dowodów dotyczących innych lankijskich producentów eksportujących oraz zmiany struktury handlu, że przeładunek miał miejsce na Sri Lance.

51 City Cycle kwestionuje dopuszczalność tych argumentów w zakresie, w jakim podważają one wniosek Sądu, zgodnie z którym nie ma wystarczających dowodów na dokonywanie przez nią przeładunku, i dotyczą one zatem oceny okoliczności faktycznych. City Cycle kwestionuje również te argumenty co do istoty.

Ocena Trybunału

– W przedmiocie dopuszczalności

52 Należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, iż nie jest on właściwy do dokonywania ustaleń faktycznych ani też co do zasady nie jest uprawniony do oceny dowodów, na których Sąd oparł swoje ustalenia. Jeśli zatem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób przy poszanowaniu ogólnych zasad prawa i wymogów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę należy przywiązywać do przedstawionych mu dowodów. Dlatego z wyłączeniem przypadków przeinaczenia tych dowodów ocena ta nie stanowi zagadnienia prawnego, które jako takie jest poddane kontroli Trybunału.

53 Jednakże zarzucane naruszenie zasad obowiązujących w odniesieniu do dowodów stanowi kwestię prawną, która jest dopuszczalna na etapie odwołania (wyrok z dnia 10 lipca 2008 r., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, pkt 44).

54 Tymczasem w argumentach, które powołują one na poparcie rozważanej grupy zarzutów, Maxcom, Rada i Komisja zarzucają w istocie Sądowi, że naruszył on zasady dotyczące ciężaru dowodu, a także wymaganych standardów dowodu w celu wykazania występowania praktyki obchodzenia zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Zatem argument, który City Cycle opiera na niedopuszczalności tej grupy zarzutów, nie może zostać uwzględniony.

– Co do istoty

i) Uwagi wstępne

55 Wszystkie argumenty podniesione przez Maxcom, Radę i Komisję w ramach rozważanej grupy zarzutów dotyczą kwestii ciężaru dowodu oraz wymaganych standardów dowodu w zakresie praktyk obchodzenia, w sytuacji gdy część zainteresowanych producentów eksportujących nie współpracowała w dochodzeniu lub współpracowała w niewystarczający sposób.

56 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać. Jeżeli chodzi o kontrolę sądową takiej oceny, to musi ona ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 63 i przywołane tam orzecznictwo).

57 Następnie, jeśli chodzi o ciężar dowodu na występowanie obchodzenia, to zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, dla wykazania występowania praktyk obchodzenia środków antydumpingowych konieczne jest spełnienie czterech przesłanek. Po pierwsze, konieczna jest zmiana struktury handlu między państwami trzecimi a Unią lub między poszczególnymi przedsiębiorcami w kraju, którego dotyczy środek, a Unią. Po drugie, zmiana ta ma wynikać z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem. Po

trzecie, muszą występować okoliczności wskazujące, że przemysł Unii poniósł szkodę lub że skutki naprawcze cła antydumpingowego zostały osłabione. Po czwarte, muszą istnieć dowody na występowanie dumpingu.

58 Zgodnie z art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia do Komisji należy wszczęcie dochodzenia na podstawie dowodów, które już na pierwszy rzut oka wskazują na występowanie praktyki obejścia. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału przepis ten ustanawia zasadę, zgodnie z którą ciężar dowodu zaistnienia obejścia środków antydumpingowych ciąży na instytucjach Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 35).

59 Ponadto z brzmienia i systematyki art. 13 rozporządzenia podstawowego wynika, że w celu wykazania wystąpienia praktyki obchodzenia instytucje te powinny dokonać ogólnej analizy w odniesieniu do całego państwa trzeciego objętego dochodzeniem dotyczącym obchodzenia. Natomiast nie należy do nich, w celu wykazania takiego obchodzenia, dokonywanie analizy sytuacji każdego indywidualnego producenta eksportującego, gdyż analiza ta powinna być dokonana przez tychże producentów eksportujących w ramach wniosków złożonych zgodnie z art. 13 ust. 4 tego rozporządzenia.

60 Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowi, że jeżeli występowanie praktyk obchodzenia środków antydumpingowych zostanie wykazane, środki te mogą zostać rozszerzone na przywóz podobnych produktów z państw trzecich. Ponadto art. 13 ust. 4 tego rozporządzenia przewiduje, że producenci eksportujący z siedzibą w tym państwie trzecim mogą uzyskać zwolnienia, jeżeli złożyli wniosek w tym zakresie, nie są powiązani z producentem eksportującym objętym tymi środkami i jeżeli przedstawili dowód, że nie stosują praktyk polegających na obchodzeniu środków. Przepis ten stanowi, że wnioski o zwolnienie powinny być należycie uzasadnione.

61 Jak zauważają zatem Rada i Komisja, zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego twierdzenie o występowaniu obchodzenia środków antydumpingowych jest wykazane przez instytucje Unii dla całego odnośnego państwa trzeciego, a do każdego indywidualnego producenta eksportującego należy wykazanie, że jego szczególna sytuacja uzasadnia przyznanie zwolnienia na podstawie art. 13 ust. 4 tego rozporządzenia.

62 Wreszcie, jeżeli chodzi o wymagany standard dowodu w celu wykazania występowania obchodzenia w sytuacji niedostatecznej współpracy lub braku współpracy ze strony części producentów eksportujących, należy przypomnieć, że żaden przepis rozporządzenia podstawowego nie przyznaje Komisji, w ramach dochodzenia w sprawie występowania obchodzenia, uprawnienia pozwalającego zobowiązać producentów lub eksporterów, których dotyczy skarga, do udziału w dochodzeniu lub przekazania informacji. Komisja jest zatem uzależniona od dobrowolnej współpracy zainteresowanych stron w celu uzyskania przez nią niezbędnych jej informacji (wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 32).

63 Z tego powodu prawodawca Unii przewidział w art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, że jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji albo znacznie utrudnia postępowanie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o dostępne fakty (wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 33).

64 Ponadto art. 18 ust. 6 tego rozporządzenia stanowi, że jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje częściowo, uniemożliwiając ujawnienie istotnych informacji, wynik może być dla strony mniej korzystny, niż gdyby współpracowała.

65 W sytuacji charakteryzującej się całkowitym brakiem współpracy producentów eksportujących Trybunał orzekł, że jakkolwiek rozporządzenie podstawowe, a w szczególności jego art. 13 ust. 3, wprowadza zasadę, zgodnie z którą ciężar dowodu zaistnienia obejścia środków antydumpingowych ciąży na instytucjach Unii, to art. 18 ust. 1 i 6 tego rozporządzenia zmierza po prostu do

uelastycznienia rzeczonego ciężaru dowodu, stanowiąc, że instytucje te mogą oprzeć wnioski dochodzenia dotyczącego obejścia środków antydumpingowych na dostępnych danych oraz że strony, które w nim nie uczestniczyły, ryzykują tym, że znajdą się w mniej korzystnej sytuacji w porównaniu z sytuacją, gdyby współpracowały w tymże dochodzeniu (zob. podobnie wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 35).

66 Trybunał stwierdził ponadto w tym zakresie, że z art. 18 rozporządzenia podstawowego wynika, że prawodawca Unii nie zamierzał ustanawiać domniemania prawnego pozwalającego wywieść bezpośrednio z braku współpracy zainteresowanych stron istnienie obejścia, a tym samym zwalniającego instytucje Unii z wymogu dostarczenia dowodu. Jednakże z uwagi na możliwość dokonania ustaleń, nawet ostatecznych, w oparciu o dostępne fakty oraz traktowania strony, która nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, w sposób mniej korzystny niż w przypadku, gdyby strona ta współpracowała, oczywiste jest również, że instytucje Unii są uprawnione do oparcia się na zbiorze zgodnych poszlak, pozwalających na stwierdzenie istnienia obejścia środków antydumpingowych w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 36).

67 Każde inne rozwiązanie groziłoby osłabieniem skuteczności środków obrony handlowej Unii za każdym razem, gdy instytucje Unii spotykałyby się z odmową współpracy w ramach dochodzenia zmierzającego do ustalenia zaistnienia obejścia środków antydumpingowych (wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 37).

68 W niniejszym przypadku brak współpracy nie dotyczy ogółu, lecz jedynie części producentów eksportujących. Tymczasem, z jednej strony, treść art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie sprzeciwia się temu, aby instytucje Unii stwierdziły występowanie obchodzenia środków antydumpingowych, opierając się na zbiorze zgodnych poszlak, w sytuacji gdy producenci eksportujący stanowiący znaczącą część przywozu produktu objętego postępowaniem do Unii nie współpracowali lub współpracowali w niedostatecznym zakresie w dochodzeniu. Z drugiej strony, konieczność zagwarantowania skuteczności środków ochrony handlowej uzasadnia również w okolicznościach takich jak w niniejszym przypadku, że rzeczone instytucje są uprawnione do oparcia się na zbiorze zgodnych poszlak, aby stwierdzić istnienie obejścia środków antydumpingowych w rozumieniu tego przepisu.

69 O ile instytucje Unii są upoważnione do oparcia się na takim zbiorze zgodnych poszlak, o tyle jednak, zgodnie z art. 13 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego, poszlaki te mają zmierzać do wykazania, że spełnione są cztery przesłanki, o których mowa w pkt 57 niniejszego wyroku. Jeśli chodzi zatem o drugą z tych przesłanek, instytucje te powinny dysponować elementami mogącymi służyć wykazaniu, że zmiana struktury handlu wynika z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem.

ii) W przedmiocie naruszenia prawa przy stosowaniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

70 To w świetle powyższych uwag należy określić, czy jak twierdzą Maxcom, Rada i Komisja, tok rozumowania Sądu narusza prawo przy stosowaniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, gdy orzekł on w pkt 99 zaskarżonego wyroku, że Rada nie mogła stwierdzić, iż City Cycle dokonywała przeładunku i w rezultacie uwzględnił skargę o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy on tej spółki.

71 W istocie Maxcom, Rada i Komisja podnoszą, po pierwsze, że wbrew temu, co stwierdził Sąd, Rada w motywie 78 spornego rozporządzenia mogła słusznie wywnioskować występowanie takiego przeładunku w oparciu o ustalenie, że City Cycle nie była prawdziwym lankijskim producentem rowerów i że nie dokonywała ona operacji montażu przekraczających próg wyznaczony w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Po drugie, zarzucają one Sądowi, że wymagał on od instytucji

Unii, aby wykazały, że każdy producent eksportujący w kraju objętym dochodzeniem dokonuje przeładunku, powodując zatem odwrócenie ciężaru dowodu. Po trzecie, twierdzą one, że nawet jeśli ustalenia Rady dotyczące występowania przeładunku byłyby błędne, to jednak stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia nie było uzasadnione.

72 W argumentach tych Maxcom, Rada i Komisja kwestionują pkt 98 i 99 zaskarżonego wyroku, w których Sąd orzekł, po pierwsze, że Rada nie dysponowała żadną wskazówką, aby w motywie 78 spornego rozporządzenia stwierdzić, że City Cycle dokonywała przeładunku. Po drugie, Sąd uznał, że fakt, iż City Cycle nie zdołała wykazać, że była rzeczywiście producentem lankijskich rowerów lub że spełniała kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, nie pozwalał Radzie automatycznie stwierdzić, że City Cycle dokonywała przeładunku.

73 Wbrew temu, co wynika zarówno z argumentów Maxcomu, Rady i Komisji, jak i zaskarżonego wyroku, motyw 78 spornego rozporządzenia nie zawiera żadnej indywidualnej analizy ewentualnych praktyk obchodzenia, które mogłaby stosować City Cycle.

74 Ten motyw jest zawarty w części tego rozporządzenia zatytułowanej „przeładunek”, poświęconej drugiej z czterech przesłanek opisanych w pkt 57 niniejszego wyroku. W części tej Rada stwierdziła na wstępie w motywie 77 spornego rozporządzenia, że dla trzech z sześciu początkowo współpracujących przedsiębiorstw dochodzenie nie wykazało przeprowadzenia przeładunku. W przypadku pozostałego wywozu do Unii Rada stwierdziła, że nie uzyskano żadnej współpracy. Następnie w motywie 78 tego rozporządzenia Rada zauważyła, po pierwsze, że w motywie 58 tegoż rozporządzenia stwierdzono zmianę struktury handlu między Sri Lanką i Unią, a po drugie, iż nie wszyscy lankijscy producenci eksportujący zgłosili się lub współpracowali. Rada uznała na tej podstawie, że wywóz dokonywany przez tych producentów eksportujących można „przypisać” praktykom związanym z przeładunkiem. Wreszcie w motywie 79 tegoż rozporządzenia Rada stwierdziła, że przeładunek produktów pochodzenia chińskiego na Sri Lance został zatem potwierdzony.

75 Wniosek dotyczący występowania przeładunku dotyczy zatem ogółu producentów eksportujących, którzy odmawiali współpracy, i oparty jest na dwóch ustaleniach, to znaczy, po pierwsze, występowaniu zmiany struktury handlu i po drugie, braku współpracy ze strony części producentów eksportujących.

76 Tymczasem, jak wynika z zasad wyrażonych w pkt 65–69 niniejszego wyroku, te dwa ustalenia nie pozwalają na stwierdzenie udziału City Cycle jako indywidualnego producenta eksportującego w operacjach przeładunku ani na stwierdzenie występowania takich praktyk na Sri Lance.

77 Z jednej strony bowiem, o ile instytucje Unii mogą w przypadku niedostatecznej współpracy oprzeć się na zbiorze zgodnych poszlak w celu stwierdzenia występowania praktyk obchodzenia, to jednak nie istnieje żadne domniemanie prawne pozwalające na wyciągnięcie w bezpośredni sposób z braku współpracy zainteresowanej strony wniosku o występowaniu takiego obchodzenia. Ponadto instytucje te powinny dysponować wskazówkami mającymi świadczyć o tym, że każda z czterech przesłanek występowania praktyk obchodzenia, wymienionych w pkt 57 niniejszego wyroku jest spełniona, w tym przesłanka dotycząca faktu, że zmiana struktury handlu wynika z praktyk obchodzenia. Wynika stąd, że Rada nie mogła zasadnie wywnioskować występowania praktyk przeładunku z samego braku współpracy ze strony części producentów eksportujących.

78 Z drugiej strony, ponieważ zmiana struktury handlu jest pierwszą z czterech przesłanek, które muszą być spełnione w celu ważnego stwierdzenia występowania praktyk obchodzenia Rada nie mogła się oprzeć na stwierdzeniu występowania tych praktyk jako wskazówce świadczącej, że druga z tych czterech przesłanek, zgodnie z którą taka zmiana struktury handlu ma wynikać z praktyk obchodzenia, została spełniona.

79 W rezultacie w zakresie, w jakim dwa ustalenia dokonane przez Radę w motywie 78 spornego rozporządzenia nie pozwalają tej instytucji na stwierdzenie w uzasadniony sposób, że City Cycle brała udział w przeładunku w charakterze indywidualnego producenta eksportującego, ani na stwierdzenie występowania takiego przeładunku na Sri Lance, Sąd nie naruszył prawa, orzekając w pkt 99 zaskarżonego wyroku, że Rada nie mogła w uzasadniony sposób stwierdzić występowania przeładunku po stronie City Cycle, i w rezultacie orzekł nieważność art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia w dotyczącym tego przedsiębiorstwa zakresie.

80 Ponadto wbrew temu, co podnoszą Rada i Komisja, nic w zaskarżonym wyroku nie pozwala uznać, że Sąd miałby wymagać od instytucji Unii, aby wykazały, iż każdy producent eksportujący dokonywał przeładunku. Orzekając, że Rada nie mogła stwierdzić dokonywania przeładunku przez City Cycle, oraz stwierdzając w części nieważność spornego rozporządzenia, Sąd ograniczył się do wyciągnięcia wniosków z faktu, że informacje, którymi dysponowała Rada, wskazane w motywie 78 spornego rozporządzenia nie pozwalają jej na stwierdzenie występowania przeładunku na szczeblu krajowym i nie stanowią podstawy faktycznej, aby stwierdzić udział City Cycle w takich działaniach.

81 W świetle powyższych rozważań należy oddalić drugą grupę zarzutów jako bezzasadną.

*W przedmiocie zarzutów opartych na braku uzasadnienia, sprzecznym uzasadnieniu i przeinaczeniu okoliczności faktycznych*

Argumentacja stron

82 W trzeciej grupie zarzutów Maxcom, Rada i Komisja twierdzą, że Sąd naruszył ciążący na nim obowiązek uzasadnienia. Rada powołuje się również na przeinaczenie przez Sąd okoliczności faktycznych poddanych jego ocenie.

83 W pierwszej kolejności Rada i Komisja twierdzą, że zaskarżony wyrok nie zawiera dostatecznego uzasadnienia, gdyż Sąd nie wyjaśnia w nim, dlaczego Rada naruszyła art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Po pierwsze, pkt 98 i 99 tego wyroku nie pozwalają bowiem zrozumieć, czy błąd zarzucany Radzie jest zwykłym błędem w ocenie, czy też oczywistym błędem w ocenie. Po drugie, Sąd nie wyjaśnił, dlaczego przedstawione przed nim środki dowodowe, w tym dostępne informacje, nie umożliwiały uznania, że City Cycle dokonywała przeładunku.

84 W drugiej kolejności Maxcom i Komisja podnoszą, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest sprzeczne. Po pierwsze, Maxcom twierdzi, że wnioski zawarte w pkt 98–99 tego wyroku są sprzeczne z wnioskami Sądu dotyczącymi zarzutu drugiego, w szczególności z uwagami zawartymi w pkt 131 i 135 tego wyroku, w których Sąd z jednej strony wskazał, że informacje dostarczone przez City Cycle były niewystarczające, a z drugiej strony oddalił zarzut oparty na okoliczności, iż Rada naruszyła art. 18 rozporządzenia podstawowego, zasadę proporcjonalności i obowiązek uzasadnienia w odniesieniu do stwierdzenia braku współpracy ze strony City Cycle. Po drugie, Komisja zauważa, że z pkt 97 zaskarżonego wyroku wynika, iż środki dowodowe przedstawione przez City Cycle nie umożliwiały wykazania, że była ona rzeczywiście eksporterem pochodzącym ze Sri Lanki, ani że spełniała kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Komisja zastanawia się w tym względzie nad tym, w jaki sposób te środki dowodowe, jeśli wskazują one, że City Cycle dokonuje obejścia poprzez praktyki montażu, mogą nie wykazywać, iż dokonuje ona także przeładunku. Po trzecie, Komisja zarzuca Sądowi, że stwierdził z jednej strony, iż Rada nie dysponowała żadną wskazówką powalającą uznać, że City Cycle brała udział w takich operacjach przeładunku, a z drugiej strony, że szereg dostępnych informacji pozwalało przyjąć w pkt 131 zaskarżonego wyroku, iż City Cycle dopuściła się praktyk obchodzenia.

85 W trzeciej kolejności Rada twierdzi, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne poddane jego ocenie. Po pierwsze, zważywszy, że przeładunek został należycie udowodniony na szczeblu krajowym, a City Cycle nie mogła uzyskać zwolnienia, Sąd mógł wyłącznie stwierdzić na tej podstawie, że City Cycle dokonywała przeładunku. Po drugie, to przeinaczenie wynika również z pkt 83, 94, 97, 109, 112 i 121 zaskarżonego wyroku dotyczących wniosku City Cycle o przyznanie zwolnienia, wykluczających, że spełniała ona przesłanki wymagane dla tego, aby montaż w państwie, którego dotyczy dochodzenie, nadawał produktom lokalne pochodzenie.

86 City Cycle kwestionuje te argumenty.

Ocena Trybunału

87 W pierwszej kolejności, co się tyczy argumentu dotyczącego braku dostatecznego uzasadnienia, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału uzasadnienie wyroku powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie Sądu, pozwalając zainteresowanym na poznanie powodów wydanego orzeczenia, a Trybunałowi na dokonanie jego kontroli sądowej (wyrok z dnia 10 kwietnia 2014 r., Areva i in./Komisja, C-247/11 P i C-253/11 P, EU:C:2014:257, pkt 54).

88 W tym zakresie, po pierwsze, okoliczność, że pkt 98 i 99 zaskarżonego wyroku nie stwierdzają, czy błąd popełniony przez Radę jest zwykłym błędem w ocenie czy oczywistym błędem w ocenie, nie może w każdym razie prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku.

89 Należy przypomnieć, że Trybunał orzekł, iż kontrola przez Sąd dowodów, na których instytucje Unii oparły swe twierdzenia, nie stanowi nowej oceny faktów zastępującej ocenę dokonaną przez instytucje. Kontrola ta nie zastępuje szerokiego zakresu uznania tych instytucji w dziedzinie polityki handlowej, lecz ogranicza się do wykazania, czy dowody te są w stanie potwierdzić wnioski wyciągnięte przez instytucje. W związku z tym Sąd powinien dokonać weryfikacji nie tylko materialnej dokładności przytoczonego materiału dowodowego, jego wiarygodności i spójności, ale także kontroli tego, czy te materiały stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy może on stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na jego podstawie (zob. podobnie wyrok z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel, C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209, pkt 35, 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

90 Tymczasem Sąd, jak wynika z pkt 79 niniejszego wyroku, stwierdził, nie naruszając prawa, że okoliczności, na których Rada oparła się w celu przyjęcia wniosku dotyczącego występowania przeładunku na Sri Lance, nie mogły uzasadnić takiego wniosku. W świetle orzecznictwa przytoczonego w poprzednim punkcie niniejszego wyroku, w dorozumiany, lecz narzucający się sposób z pkt 98 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd stwierdził w tymże punkcie oczywisty błąd w ocenie.

91 Po wtóre, co się tyczy faktu, że Sąd nie przedstawił powodów, dla których przedłożone dowody nie pozwalały mu na uznanie, że City Cycle dokonywała przeładunku, wystarczy stwierdzić, że argument ten nie ma oparcia w faktach w zakresie, w jakim Sąd przedstawił te powody. Trybunał orzekł bowiem w pkt 98 i 99 zaskarżonego wyroku, po pierwsze, że Rada nie dysponowała żadną wskazówką pozwalającą na przyjęcie takiego wniosku, a po drugie, że wniosek ten nie może wynikać z okoliczności, że przedsiębiorstwo to nie wykazało, iż było rzeczywiście lankijskim eksporterem lub że spełniało kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

92 Wynika stąd, że nie można uwzględnić argumentu dotyczącego braku odpowiedniego uzasadnienia.

93 W drugiej kolejności, co się tyczy występowania sprzeczności w zaskarżonym wyroku, należy stwierdzić, po pierwsze, że wnioski zawarte w pkt 98–99 tego wyroku nie są w żadnym razie sprzeczne z wnioskami dotyczącymi zarzutu drugiego, w których Sąd z jednej strony orzekł, że informacje

dostarczone przez City Cycle były niewystarczające, a z drugiej strony oddalił zarzut oparty na okoliczności, iż Rada naruszyła art. 18 rozporządzenia podstawowego, zasadę proporcjonalności i obowiązek uzasadnienia w odniesieniu do stwierdzenia braku współpracy ze strony City Cycle. Jak wynika bowiem z pkt 66 niniejszego wyroku, jakkolwiek instytucje Unii mogą w przypadku niedostatecznej współpracy oprzeć się na zbiorze zgodnych poszlak w celu stwierdzenia występowania praktyk obchodzenia, to jednak nie istnieje żadne domniemanie prawne pozwalające na wyciągnięcie w bezpośredni sposób wniosku o występowaniu takiego obchodzenia z braku współpracy zainteresowanej strony.

94 Po drugie, jeśli chodzi o argument dotyczący pkt 97 zaskarżonego wyroku oraz faktu, że dowody wskazują, że City Cycle obchodziła środki antydumpingowe w drodze montażu, wystarczy zauważyć, że zaskarżony wyrok nie zawiera żadnego twierdzenia dotyczącego dokonywania montażu przez to przedsiębiorstwo, co oznacza, że argument ten nie ma oparcia w faktach.

95 Po trzecie, jeśli chodzi o podnoszone sprzeczności między twierdzeniami, z jednej strony, że Rada nie dysponowała żadną wskazówką pozwalającą przyjąć, że City Cycle uczestniczyła w operacjach przeładunku, i z drugiej strony, że szereg dostępnych informacji pozwalał przyjąć taki wniosek, należy stwierdzić, że argument ten jest oparty na błędnym zrozumieniu zaskarżonego wyroku. W pkt 131 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił bowiem zarzut City Cycle dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia przez Radę w zakresie, w jakim Rada nie wyjaśniła w szczególności, jaki charakter miały dostępne informacje w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, które instytucja ta uwzględniła. W rezultacie Sąd nie stwierdził w żaden sposób w tymże punkcie, wbrew temu, co podnosi Komisja, że dostępne informacje pozwalały na stwierdzenie występowania praktyk obchodzenia. Nie można zatem przyjąć, że twierdzenia zawarte w pkt 131 i 135 zaskarżonego wyroku są sprzeczne.

96 Argument dotyczący sprzecznego charakteru uzasadnienia zaskarżonego wyroku należy zatem oddalić jako bezzasadny.

97 W trzeciej kolejności, jeśli chodzi o przeinaczenie okoliczności faktycznych, na które powołuje się Rada, należy zauważyć, po pierwsze, że wbrew twierdzeniom tej instytucji, z pkt 79 niniejszego wyroku wynika, że nie można uznać, iż dokonywanie przeładunku zostało należycie wykazane na szczeblu krajowym. Po drugie, jakkolwiek Rada twierdzi, że takie przeinaczenie wynikało również z ustaleń zawartych w zaskarżonym wyroku dotyczących wniosku City Cycle o przyznanie zwolnienia, wykluczających, że spełniała ona przesłanki wymagane dla tego, aby montaż w państwie, którego dotyczy dochodzenie, nadawał produktom lokalne pochodzenie, to nie wskazuje ona, w jaki sposób Sąd miałby w ramach tych wniosków przeinaczyć okoliczności faktyczne poddane jego ocenie. Powyższy argument Rady należy zatem oddalić jako bezzasadny.

98 W rezultacie należy oddalić argument dotyczący występowania przeinaczenia okoliczności faktycznych oraz trzecią grupę zarzutów w całości jako bezzasadne.

*W przedmiocie zarzutu, który Komisja opiera na naruszeniu praw procesowych*

Argumentacja stron

99 Komisja podnosi, że Sąd naruszył jej prawa procesowe, gdyż uniemożliwił jej przedstawienie uwag interwenienta. W tym względzie przede wszystkim instytucja ta przypomina, że Sąd uwzględnił wniosek o rozpoznanie skargi w trybie przyspieszonym, który na mocy art. 76a § 2 akapit drugi regulaminu postępowania przed Sądem obowiązującego w toku postępowania przed tym sądem wyklucza jakąkolwiek formę udziału Komisji na piśmie. Tymczasem postanowienie Sądu o zastosowaniu tego trybu postępowania jest pozbawione uzasadnienia. Sąd potrzebował 19,3 miesiąca na wydanie wyroku, podczas gdy średni czas trwania postępowania przed tym sądem w 2014 r. wynosił 23,4 miesiąca.

100 Następnie Komisja dodaje, że gdy stało się oczywiste, że sprawa była dużo bardziej złożona, niż zakładał Sąd, złożyła ona wniosek o umożliwienie jej przedstawienia uwag interwenienta w ramach środków organizacji postępowania. Tymczasem wniosek ten został oddalony w dniu 9 lipca 2014 r. bez żadnego uzasadnienia. Ponadto, biorąc pod uwagę rzeczywisty czas trwania postępowania przed Sądem, utrzymująca się odmowa Sądu w zakresie umożliwienia Komisji przedstawienia uwag na piśmie nie była uzasadniona koniecznością przyspieszenia rozpatrzenia sprawy.

101 Wreszcie Komisja jest zdania, że ustalenia Sądu, które jej zdaniem stanowią naruszenie prawa, mają związek z prowadzonymi przez nią czynnościami dochodzeniowymi. Ustalenia te byłyby inne, gdyby mogła ona przedstawić swoje stanowisko przed rozprawą.

102 City Cycle kwestionuje te argumenty.

Ocena Trybunału

103 W pierwszej kolejności, co się tyczy argumentu dotyczącego stosowności decyzji Sądu o zastosowaniu trybu przyspieszonego zgodnie z art. 76a § 2 akapit drugi regulaminu postępowania przed Sądem obowiązującego w toku postępowania przed tym sądem, należy stwierdzić, że zgodnie z art. 116 § 3 tego regulaminu postępowania interwenient akceptuje stan sprawy, w jakim się ona znajduje w chwili jego wstąpienia.

104 Tymczasem w niniejszym przypadku Komisja złożyła wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta w sekretariacie Sądu w dniu 17 października 2013 r., a wniosek City Cycle o zastosowanie trybu przyspieszonego został uwzględniony postanowieniem z dnia 8 października 2013 r.

105 Komisja była zatem zobowiązana zaakceptować stan sprawy, w jakim znajdowała się ona w chwili jej wstąpienia i nie może zasadnie kwestionować decyzji o rozstrzyganiu sprawy w trybie przyspieszonym.

106 W drugiej kolejności, co się tyczy nieuwzględnienia przez Sąd przedstawionego przez Komisję wniosku o zastosowanie środków organizacji postępowania, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału co do zasady wyłącznie do Sądu należy ocena ewentualnej konieczności uzupełnienia materiału dowodowego zgromadzonego w rozpatrywanych przez niego sprawach (zob. wyrok z dnia 9 czerwca 2016 r., PROAS/Komisja, C-616/13 P, EU:C:2016:415, pkt 66 i przytoczone tam orzecznictwo). Walor dowodowy materiału zgromadzonego w sprawie podlega jego swobodnej ocenie, która nie podlega kontroli Trybunału w ramach rozpatrywania odwołania, z wyjątkiem przypadków przeinaczenia dowodów przedstawionych Sądowi lub wówczas, gdy z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika istotna nieścisłość ustaleń Sądu (zob. podobnie wyrok z dnia 28 stycznia 2016 r., Heli-Flight/EASA, C-61/15 P, niepublikowany, EU:C:2016:59, pkt 94 i przytoczone tam orzecznictwo).

107 Tymczasem w niniejszym przypadku Komisja nie powołuje się na przeinaczenie dowodów przedstawionych Sądowi lub nieścisłość dokonanych przez niego ustaleń. Wynika stąd, że nie może ona zasadnie kwestionować odmowy Sądu uwzględnienia złożonego przez nią wniosku o zastosowanie środków organizacji postępowania.

108 W trzeciej kolejności, jakkolwiek Komisja twierdzi, że ustalenia Sądu byłyby inne, gdyby mogła ona przedstawić swoje stanowisko przed rozprawą, to nie wskazuje ona jednak, do których ustaleń Sądu odnosi się ona, ani powodów, dla których ustalenia te byłyby inne.

109 Należy zatem oddalić niniejszy zarzut jako bezzasadny.

110 Mając na względzie powyższe rozważania, należy oddalić niniejsze odwołania.

**W przedmiocie kosztów**

111 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

112 Ponieważ Maxcom, Rada i Komisja przegrały sprawę, należy je zgodnie z żądaniem City Cycle obciążyć kosztami postępowania dotyczącymi zarówno postępowania w pierwszej instancji w sprawie T-413/13, jak i postępowań odwoławczych.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

**1) Odwołania w sprawie C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P zostają oddalone.**

**2) Maxcom Ltd, Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska zostają obciążone, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez City Cycle Industries w związku z postępowaniem w pierwszej instancji w sprawie T-413/13 i postępowaniami odwoławczymi.**

Podpisy